

kuda ta tänini meie sõna on kuulnud, igapidi meie täitsnud ja meid eelast armostanud: saab ta tuleval ajal sulle tegema ja olema, kui abiellusse astute.”

Kui Juhani ligi fesskōöd kulaast soju poole sõiti, oli maa-ilm ettekui teisiti moondatud, fest nõnda ei olnud tähed taewast veel jal tema silma sāranud, kui tāna õhta. Neel näitas kõigil uus hing siisse tulnud olema, kui tahofjid temale üteldid: meie paistame rõõmu pärast sinu fosja teele, suš õnnelikult oled kaimud. Koju tulles pani ta hobuse paigale ja puges siis waisheit magama, et wanemoid unest ei õrataks, aga temal enesel ei saanud sel ööl ünefasset filmi peale. Glaval luulemisse wael seisisid tulevad elupääwad tema filmade ees, kuda Liiju iga pääw tema soovimisi filmist püündis lugeda ja neid täita, enne kui keele peale tõusisid. Ja kuda tema omalt poolt Liijur tahtis armostada, nõnda et kõiges wallas teist tema jarnast ei saaks olema, kes nii õenast oma noorikuga oskoks ümberkäia. — Peaaegu niijsaajugused mõtted olid wimisel wana ja esimesel uue aasta ööl ka Liijul und filmist ajomas. Õnnelikud noored inimesed, kelle filmade ees tulevad elupääwad lillteega kattetud luhade näul õitsevad, kust viliud tuuled ei ole ülekäimud. Nag saab kaa teie piltide ilu üksikord kahmatama ja õunes, teile, kui nende mälestus teil südant jõuab soendada, fest et “elu lehe suu oga üksikord õitseb ja ei mitte enam,” kuda üks Gekja laulik firjutab.

Siiu peame sel puhul juttu lõpetama ja loodame, kui mitte aegsamt, tuleva nelipühi solmandamal pääval Juhani ja Liiju pulmas jälle lookku saada, kui meid siinna peaks palutama. Ehk waatob mõni lugeja siinna saadik oma lugu Peeterburi „Priegli piltide“ sees ja tunnistab mulle, kas preegli näitus tema nänga ühte sünniib, ehk wõõrik näitab? — Maailjaid ja fujutegijaid on palju, seal ei tohi imess panna, kui mõne maali lohta ühte Ladina keele sõna tohitataks panna, mis meie Gestikeele ei usalda ümber firjutada, aga kus sees sellist räägitalse, mis 7. lehe külje peal „pergli“ kõewa on pandud. — —